

HALÁLOD ÓRÁJÁN

Csengettek. Felkaptam a fejem. Látogatóm lenne? Nekem! Ebben az irdatlan hóesésben? Ki az? Mit akar? És újra. Köhögtem, sípolt a torkom, a vádlimban megint a görcs, hol az a francos papucs, kibotorkáltam az előszobába.

Egy női sziluett az ajtó matt üvegén át. Egy nő?! Egy kérdezőbiztos! Hogy kire szavaznék, ha most vasárnap lenne. Évekkel ezelőtt járt itt egy ilyen, üvöltöttem vele. Senkire, érti? Senkire! Nem is érem meg. Légszomjam van, zsibbad a bal karom, jön az infarktus. Mit mondjak? Volt egy jósnőm, Edittől örököltem, az első feleségemtől, az megjövedolte nekem az érrendszerrel kapcsolatos hirtelen halált. Épp ideje, ma vagyok hetvenhét. Naná. Még hogy születésnap, inkább halálnap.

Erre megint csöngetett. Érdekes, a törekeny kis csuklója, az ismerős, nagyon régről. Ki tudja, talán még a játszótérről, a homokozóból. Ahogy felemelte a karját, és nyomta a csengőt, azt figyeltem.

Hát, kinyitottam neki az ajtót.

Elakadt a lélegzetem.

Kisangyal, te vagy az!

Én, én.

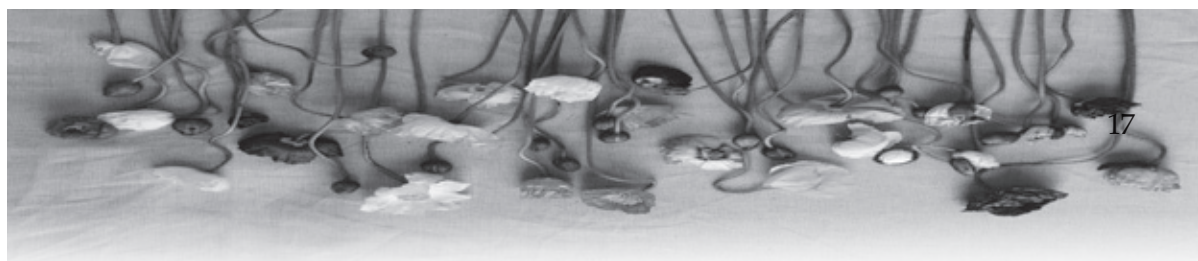
Kisangyal, úristen, anyaszült pucéran, megőrültél? Ebben a zimankóban? Ebben a nyárs-polgári lakókkal teli budai társasházban! Nem merő káprázat az egész? Bronzszín szemérméd vakít, mint a nap, hasad apró pihéi sóváran pihegnek, két kicsi halmod golyóbiscúcsai ott ringnak az orrom előtt, te eszelős jelenés, te obszcén reflektor, gyere már, gyere, nem hiszek a saját szememnek, lépj be, mire vársz, felcsavarom a fűtést, kész orgia, jön a pajzán papás-mamás vagy a Swinger-klub, mit tudom én, gyere, sprőd, göcsörtös ujjaimmal elkapom a derekad, végre behúzlak a lakásba, az emeleti zongoratanárnő léptei a lépcsőházban, fél lábbal belököm az ajtót, csattan, lám, újra élnek az ujjaim, lejjebb, még lejjebb, máris a kéjforrás felé kúsznak, markolják a feneked, meglelik a vájatot, még ezt is hagyod, te szűzies, jámbor tündér, mi az, miért nem hányod magadra a keresztet, miért nem űzöd ki a lelkemből a gonoszt, a kísértőt, mint annak idején. Imádkozz az Úrjézushoz, imádkozz, és megszabadulsz, még mit nem, eszembe se jut megszabadulni, majd megőrültem az érzéketlenségedtől, hogy kerül ide az a kibaszott Úrjézus, amikor benn járok a bugyidban, az ujjbegyemmel megérezem a nedvességet, igaz, halvány fogalmam sincs még a test

bűvös titkairól, én is szűz vagyok, nem feküdtem le még senkivel, mégis rabul ejt valami ismeretlen örömláz, hogy nőt szereztem magamnak, le akarlak dönteni az ágyra, te megszipogsz, jaj, Andris-Bandis, bűn, halálos bűn, nyekeregsz, sírsz, ijedt vagy, pislogsz, hazudsz, kiáltok, letagadod a vágyadat, és akkor újra az Úrjézus, mint aki nálam is fontosabb számodra, kész szerelmi háromszög, ölelni akarlak, örülten csak ölelni és ölelni, addigra azonban áttörhetetlen félelemaura övezi csábos kis testedet, jégpáncél, heverek melletted az ágyon, beszélek, beszélek, már hiába, már feleslegesen, magyarázom az üres ég eufóriáját, bizony, tizenegy esztendő s fejjel megéreztem, mámoros életszomjat fakasztott bennem, az első káromkodások érzéki zamata, úristen, micsoda zsigeri eksztázis, soha nem felejttem, ide azonban már nem tudsz követni, nem értesz belőle semmit.

Végül így hagyta el, Kisangyal.

És hatvan év után beállítottál hozzám, mintha mi sem történt volna. Előző este elkezdett havazni, hatalmas pelyhekben hullt, megszakítás nélkül, grandiózus fehér vatta, lassan elnyelte a járda mellett parkoló autókat. Hajnalban végighajtott két hókotró az Ugo-csa utcán, aztán semmi. Már a busz is nehezen fordult ki a megállóból. Apokaliptikus idő. Akár a tizenhetedik születésnapomon, téged vártalak Keszthelyről, az újdonsült kedvest, és persze nem jöttél, ott rekedtél a nagyanyádnál, rendkívüli iskolai szünetet rendeltek el, a vonatok is elakadtak a gigászi hótorlaszoktól. Gyerekkori babonám, hogy a születésnap az egész eljövendő esztendőt meghatározza, világos hát, az irdatlan hó az én sóvár vágyamnak áll az útjába, valami felfoghatatlan természetfeletti erő megakadályozza, hogy végre lekapjam rólad a ruhát, és az enyém légy, pedig a kezem akkor már rendre ott tatott a két combod közt. És valóban, az Úrjézus megtette a magáét, a rohadt életbe. Jól ismertem ezt a lelki harapófogót, ami lebénytett téged, kiskoromban én is ott cidriztem benne, amíg ki nem téptem magam a sárkány fogai közül, megmenekültem, akkor voltam tizenegy, most mégsem tudtalak téged megszabadítani.

Azóta elfogyasztottam három feleséget, és a végére egyedül maradtam. Edit, Nikolett, Sára, három válóper. Egy szál zakkant fiam van, Roland, a második házasságomból, a legfőbb gondja, hogy ne kelljen apának szólítania az apját, mintha nem is az én génjeimet örökölte volna, ő aztán el van foglalva a világ megváltásával, akár egy újszülött Úrjézus, csak éppen neki a valóság az istene. Az íróasztalon folyóiratok, könyvek toronyban, tele képzelt történetekkel, dossziék, kéziratok, százféle papiros, mindet rendesen belepte a por, mióta nem nyúltam már semmihez. Álltál mellettem a szobaajtóban, a szürkeséget figyelted az ablakon túl, a sűrű hófüggönyt, a poros könyveket, jobbra az ágy, balra a keretes talpig tükkör, Edittől maradt rám, balerina akart lenni, de hiába, azt gyerekkorban kell kezdeni, nem felnőtt fejjel, mire elváltunk, már ő gyűlölte a legjobban a saját balettmániáját, még a tükröt is itt hagyta nekem, magamhoz húztalak, a mellemen dobolt a szíved, gyere, odavontalak az ágyra, évek óta semmi merevedésem, mit számít, rám telepedtél, levetkőztettél, megerőszkoltál, egyszerűen felfoghatatlan, ami velünk történik, rejtélyes álmokor zuhant rám, napok óta nem sikerült kialudnom magam, vagy a kibaszott időjárás miatt, mindenesetre tény, hogy volt mibe beleülnöd, finoman dolgoztál rajta, csúszkáltál, élesztgetted, babusgattad, kéjes bizsergés hatolt föl a gerincemen, lerészegedtem, elvesztettem az eszméletemet, mély kómába estem, bele a didergő semmibe, a kiszáradt, feneketlen kútba, ahol végtelen a zuhanás, se alja, se búrája, ettől aztán én lettem merő jég és spröd érzéketlenség, közönséges úrszemét, kilőve a légtérből, árván és szorongva a megfellebbezhetetlen katasztrófaútban, ami egyszer mindenkit elér, akár a halál. Fogalmam sincs, meddig tartott, egy idő után azonban jöttem vissza, mint aki harmadnapon feltámadott, nem volt könnyű, hatalmas súly nehezedett rám, húzott vissza a kóma kietlen vermébe, mintha észrevétlenül rám kattintották volna a súlytalanság bilincset, akár gyerekkoromban, ha rám zárták az ajtót, sírhattam, dörömbölhettem, nem volt szabadulás, most mégis megtörtént a csoda, hatalmas erő bennem, a sokszorosa annak, ami valaha, éreztem, örjítően emelkedik a faszisten, ezt nem tudom másképp mondani,

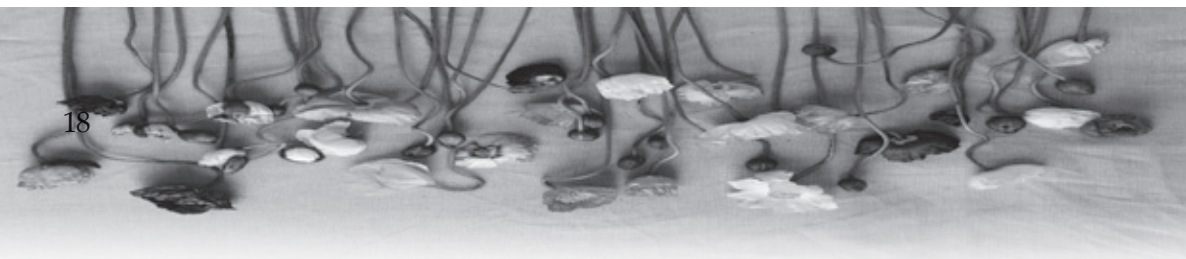
hódítóan, bővérűen, vehemensen, neked meg égi fény a szemedben, Kisangyal, lázas szerelmi imát rebegecs, óriás vagy, édes, király vagy, basszál, ó basszál, úristen, hogy nyomod ezt a kéjszóvár szöveget, mint akinek soha nem is járt máson az esze, Nikolett volt ilyen, a zakkant Roland anyja, a legfiatalabb a három nej közül, elragadó érzéki temperamentum, az ánusztát azonban nem adta, pedig majd megvesztem a feszes kis seggéért, rettenteseen izgatott a dolog, mit mondjak, az lett a vége, hogy nem bírtam ellenállni az emeleti zongoratanárnőnek, kiderült ugyanis, hogy Zsozsó kifejezetten odavan a hátulról szexért, erre ment rá a második házasságom.

Teljesen valószerűtlen nap a mai. Ez a reggeltől estig tartó alkonyat, a szünni nem akaró hóesés, a zongoratanárnő, ahogy a lépcsőházban rögtön el akar kapni téged, kis híján ráförmedtem, Zsozsó, maradj, most nem rólad van szó, noha te cseppet se zavartattad magad, a szemed sem rebbent, csak álltál ott anyaszült meztelenül, zsengebben és kívánatosabban, mint Nikolett, amikor először láttam, pedig mit mondjak, ritka bomba csak volt, asszisztensnő a híres nőgyógyász szexológiai tanácsadójában, te viszont ártatlan, szűzies gimnazista, épp tizenhat és fél, aki végre rászánta magát, felkínálkozik, úristen, hogy megöregedtem közben, mégis beindulok, ahogy megérintelek, oldódom, járkálunk fel-alá a múltba visszazáguldó szuperexpressz párnás ülései közt, ténfergünk az időben, ilyen nincs is, ez az egész nyilván a képzeletem játéka. De akkor mitől vagy ennyire foghatóan valóságos? Honnan ez az eszelős kíváncsiság és kívánás benned? Már a pusztá kacérságotól is kész vagyok, érzek, érzel, az ujjaddal belém hatolsz, megrészegül tőle a seggem, közben szopogatsz, nyalod, nyeled a férfiaságom, micsoda előjáték, úristen, betéve ismered a kéjcsigázás legfelsőbb titkait, Kisangyal, ó Kisangyal, felajzottál, égek, nem bírom tovább, akarlak, foglak, öllelek, nyomulok be, be, még beljebb, jer, édes faszisten, jer, rebegecs némán a szentségtörő fohászt, az ajkadról kell leolvasnom, oly szemérmes vagy, te kis forró, buja test, te frivol tündér, hát akkor mégsem vagy szűz, még hogy szűz!, ezen már muszáj nevetned, két fiam van, két derék mérnökember, felneveltem őket, tavaly a férjemet is eltemettem, ne, ezt ne, ezt nem szabad, ne engedjünk most magunk közé senkit, csak a zsigereidet figyeld, egyfolytában ott élvezkedem a méhszájnál, érzed, játszom rajta, simogatom, döfködöm, teljesen kitöltöm a pinádat, jó, igen, most jó, végre megnyílik a tested, elereszted magad, emelkedünk, fel, fel, egyre szédítőbb, egyre gyönyörűbb az élv, az érzékek hatalmas, mohó fennsíka bennünk, a létmámor eksztatikus platója, egyszerre láz és béke, már leheletnyire itt a csúcson, tudom én, mitől döglök a légy, jól megforgatom benned azt a kéjistent, bekéredzkedik az ujjam két feszes tomporod közt az ánusztába, onnan masszírozom magam, pont a makkot, örült delej, maszturbálok, Kisangyal, érzed, maszturbálok, jaj, persze, én is, az ujjad ott jár a csiklódon, elröpíted magad a túlon túlra, hatalmasat élvezel, egész átlényegülő, imádnivaló tested reng belé, te törekeny-mindenható tünemény, te pillanat tökélye, leslek, nézlek, imádlak, belevakulok szemérmetlen pompádba, hiába is próbálnám visszafogni magam, jön föl bennem a szavak ordenáré orgiája, itt, itt, a gyönyör küszöbén, az egész testem merő kéjszomj, hagymázos zsigeri örömmódaként szakad ki belőlem a vaskos istenezés, tele jó szaftos, lucsi trágársággal.

És ezzel vége, egyik percről a másikra.

Miért kellett káromkodnod? Mi értelme volt?!

Kész, megtörtént, amióta becsöngettél hozzám káprázatos Vénuszként e fagyos télben, ettől féltem. Épp csak odaesett a tekintetem a tükörrre, megpillantottam benne magunkat, és rögtön felfogtam az áthidalhatatlan szakadékot köztünk és a tükörképünk közt. Iszonyat, igazi fejbeverés. Mintha ott egy film peregne, mi meg itt ülünk az állólámpa melletti két fotelban, és nézzük. Kisangyal a barnamintás kiskosztümjében, amiben operába szokott járni, festett, feltűzött hajjal, lám, a hajtöve árulkodóan ősz, én meg deres szakállal, fekete pantalló, frissen vasalt fehér ing, külön az ő tiszteletére. Ne, ezt ne! Nem akarom! Elegem van a saját önámításaimból! Már megint képzelt nővel szeretkeztem, volt már egy ilyen történetem. Ráadásul minden porcikám emlékezik a félbeszakadt érzéki

eksztázisra, nagyon is érzem a feszítő kielégületlenséget. Most álljak oda a tükör elé, mint kamaszkoromban? És ha odaállok, mit látnék? Az előbbi film folytatását? Vagy a maradék kéjt magából kipréselni igyekvő szánalmas öreget, aki hiába hajt rá, sehogya sem megy neki? Mit kezdjek hát vele? Egyáltalán ki ez az öreg? Én lennék, vagy afféle másolat rólam? Lehet, hogy mi magunk nem is létezők, csupán a tükörképünk? Szólj már valamit, Kisangyal. Mit hallgatsz? Itt vagy még? Képzelt lény vagy, tényleg? Figyelj, ha te csupán az én képzeletem szülötte vagy, úgy én sem lehetek más, mint a te képzelt teremtményed. Ez esetben viszont szabadok vagyunk, mint a madár, elszállhatunk. Könyörgök, fejezzük be az iménti aktust, olyan szép álom volt.

Miért kellett káromkodnod?!

Hogyhogy miért? Irdatlanul jólesett, azért.

Lesújtott rád az Isten, látod.

Az ám! Én sújtottam őrá.

Ne nevettesd ki magad.

Kisangyal, te valamit nagyon nem értesz. Én is voltam gyerek, telis tele félelemmel, mindenféle rémekkel, istenszerű meg istenellenes ragadozókkal, mit mondjak, az volt az ötvenes évek legeleje, nem is lehetett gyerekfejjel felfogni, caplattunk hármásban a Fóti úton a rorátéra, így hívták a hajnali misét, azon ministráltunk, sötét, sáros utcák, szürke házak, hullott a vakolat, égbe nyúló gyárkémények, fel lehetett volna mászni rájuk, beépített fém félkörök sorjázta az oldalukban, folyton beleléptem a pocsolába, lyukas volt a cipőm, átázott, a bátyóm röhögött rajtam, anyám hamisítatlan szentfázék, az eucharisztikus világtársaság emlegette, aztán már jött a háború, és végül elszabadult a sátán a láncairól, a templom előtt utélagozás, kis háromszögű tér, ott lebzelt a galeri, mint akik ránk várnak, a stricik, ahogy anya nevezte őket, volt egy fejszék, magasba emelték, megfegyverezték, hogy azzal verik szét a pofánkat, ha sokat ministrálunk, jó, jó, mondtuk, utoljára tesszük, de másnap újra mentünk, újra lejátszódott a jelenet, egész decemberben rorátéztunk, ezzel készültünk a karácsonyra, az apám nem tartott velünk, nehogy kirúgják az állásából, viszont nagyon helyre tette a diákjait, ha káromkodtak, pedig a rajongásig odavolt értük, igazi, régi vágású gimnáziumi osztályfőnök, Sanyi bácsinak szólították, új első osztályt kapott, háromnapos osztálykirándulást szervezett nekik a Mátrába, engem is elvitt magával, akkor voltam tizenegy, a Galyatető oldalában úgy tucatnyian leszakadtunk az élbolyról, azt apa magabiztosan vezette, nagy túrázó volt, békebeli cserkész, a sarkában az eminensek, fel sem tűnt nekik, hogy az osztály lehetetlenjei valahogy lemaradtak, eltévedtek, én is velük, a hegycsúcs azért ott ágált a szemünk előtt, ahová fel kell jutnunk, tehát nincs különösebb vész, csak éppen jó másfél órát felügyelet nélkül bolyongtunk, ettől a srácokon elemi erővel kitört a csínyvágó, elkezdtek káromkodni, vetélkedtek, hogy ki tud minél vadabban, ha Sanyi bácsi nem hallja. nekem meg szemem-szám elállt az ő obskúrus, lázas izgalmuktól, zuhogtak rám a durvábbnál durvább kifejezések, egyet se ismertem (azt füleltem, nem gurvának mondják-e a kurvát), az érzéki elragadtatás azonban, ami a cífraságaikban sistergett, lobbot kapott, magasba szökött, már megvolt bennem, lappangva, lefojtva, mint amit leplombáltak, fel kellett pattintani a burkát, örült hév jött rám, megizzadtam, megrészegültem, álltam az élet küszöbén, most vagy soha, ha élni akarok, élni, élni, élni, ők meg, ahogy sóvár tekintetemet megpillantották, másra se tudtak gondolni, mint az én gyerekes-vallásos gátlásaimnak az áthágására, különösen a gyönyörű mátrai tavaszban, ahol fű, fa, bokor, minden csupa életimádat és felszabadultság, később erre találtam ki magamnak a létmámor szót, hogy megnevezem, ami akkor történt velem, mert egyszerre gyilkos közöny fogott el minden korábbi félelmem, belém ültetett rém iránt, és kitéptem magam a sárkány fogai közül, annak meg ettől elszállt a varázsereje, simán visszapillantottam rá, a szemébe nevettem, engem nem sikerült becsapnod, te álnok, szikrázóan sütött a nap, néztem az eget, sehol semmi nyoma annak a nagybetűs Istennek, aki félórával ezelőtt még nagy dolyfösen ott trónolt, hej, meghalt az égi

sárkány, a rém, aki a kárhozatba akart lökni engem, mert élni vágytam, igen, élni, valószínűtlen, parttalan öröm öntött el, erre mondom, hogy az üres ég eufóriája, érted-e végre, miről beszélek, a test minden gyönyörében ott ez a tudás, olyan nincs, hogy nem ismered, másképp nem csináltad volna végig az iménti nagy érzéki szcénát, úristen, micsoda kéjutazás volt, még most is beleborzongok, érzem a tagjaimban, nem is akartam közben másra gondolni, semmi másra, örült születésnapi orgia az élet alkonyán, amivel idejöttél, mert idejöttél, te jöttél ide, visszacsented a mába a múltat, mint akit a képzelet mindenre feljogosít, csak a fiaidat meg a férjedet nem kellett volna szóba hoznod, jó, persze elhagytalak, férjhez mentél, ki nem megy ilyenkor férjhez, most mégsem azért állítottál be hozzám, hogy ezt elmondd, ne, hát ne, nem érdekel, érted, talán oda se pillantottam volna a tükörre, ha te nem kezded el.

De odapillantottál. Miért pillantottál, ha nem érdekelt? Miért nem érdekelt? Nem értek. Mi nem érdekelt?

Az életünk elmúlt dolgai, fogd már föl. A férjed, a feleségeim, Roland, a porosodó könyvek az íróasztalon, semmi, érted, semmi. Mitől fontos ez az egész? Csak a kéjre akartam koncentrálni, arra a hihetetlen testi eksztázisra, amit végre megkaptam tőled. Épp tőled. Na?! Most mi van? Mi a baj, mit akarsz? Mi ez az étőzöld villogás a szemedben, szörnyű, mintha egy rendőrautó jönne föl a száraz, feneketlen kútból, ne, ne, semmi közöd ahhoz a kúthoz, az az enyém, az én ájulósos álmod, maga a vég, a semmi, ne akarj visszaélni velem, mi vagy te, rendőr vagy ellenőr, ijesztő, amit művelsz, mit nevensz, mit képzelsz, beállítasz hozzám, egy parázna tündér, egy észbontó, kéjcsigázó szerető, aztán kiskosztümben beülsz a fotelba, hogy kinevess?! Hogy jössz te ehhez?

És a halál dolgai, ha szabad érdeklődnöm, azok sem érdekelnek?

A halál? Élünk, nem? Vagy csak képzelem?

Hagyd már, kezd modoros lenni ez a sok képzelem.

Mit akarsz a halállal?

Emlékszel, mindenáron akartad azt a dolgot, a nyolcas busszal mentünk, aztán még gyalog végig az Oltvány utcán, a torkomban vert a szívem, ott állt üresen a madárhegyi víkendházatok, ősz volt, sütött a nap, enyhe szél fújdogált, peregetek a sárga, barna falevelek, hosszan babráltál a zárral, a lakattal, odabent áporodott hideg, nyissunk ablakot, behullt a napfény, attól kissé megjött a bátorságom, elszántam magam, hagytam, hogy vetkőztess, nagyon iparkodtál, de rém ügyetlenül, bájos, esetlen kamasz, én meg egy még esetlenebb copfos csitri, végül ott szobroztam már ruhátlanul a beszökő napban, nem gondoltam semmire, nem is működött az agyam, csak a hatalmas akarás bennem, hogy megteszem, a kedvedért, ha annyira vágysz rá, te meg kinyújtottad értem a kezéd, odavontál magadhoz, ebben volt valami kedves, sőt megejtő, csak éppen megpillantottam a falon a beke-retezett családi fotót, két kisgyerek a patakparton, te meg a bátyódd, és a kép sarkába betűzve egy szentkép, a töviskoronás Úrjézus fájdalmas tekintete, iszonyú szégyen tört rám, leforrázott, lebénytott, nem jött ki hang a torkomon, dideregtem, neveléses lett a ruhátlanságom, égbekiáltóan neveléses, te meg beszéltél, beszéltél, összevissza mindent, nem akartad észrevenni magad, valamitől mégsem tudtál megérinteni, lelombozódtál, megharagudtál, egyre durvább lettél, megpróbáltam kimagyarázni magam, mutattam a szentképet, látod, az Úrjézus nem engedi, erre valami szörnyű mocskot röföntettél rá, pont órá, azt hittem, belehalok, irtóztam tőled, menekültem, felpattantam, úgy, ahogy voltam, ruhátlanul ki a kertbe, el, el, világgá menni, a kertkapunál jöttem rá, hogy mit teszek, visszafordultam, addigra már a zárat babráltad a ház ajtaján, a ruhám benn maradt, engedj vissza a szobába, meg se hallottad, nem mehetek pucéran az utcára, miért ne, legalább látják, mit tettél, teljes letargia a tekintetedben, a mozdulataidban, mint aki azonnal belehal a kudarcba, most meg rajtad esett meg a szívem, de neked rajtam már nem, eltaszítottál, menj, nem akarlak többé látni, elegendem van a kibaszott Úrjézusodból, akkor már túl voltunk a nagy-nagy hitvitáinkon, azt hittem, megtanítlak imádkozni, de nem és nem, nem

sikerült megingatnom a pogányságodat, mindig ugyanazon a meddő ponton kötöttünk ki, ha megérezted, mennyit jelent nekem ő, elborult az agyad a féltékenységtől, közben meg szívóskodtál, hogy csak képzelt lény, úgymint csak képzelt lény, akkor mi bajod velem, vágtam vissza, lehet persze, hogy mindnyájan képzelt lények vagyunk, de ez ott még eszembe sem jutott, elsírtam magam, megint valami förtelmet okádtál rá, tele esztelen szenvedéllyel, és igaz ugyan, hogy utána még párszor láttuk egymást, de sosem békültél meg, én meg azzal búcsúztam a kertkapuban, hogy ne félj, a halálod óráján melletted leszek, visszatérek hozzád, segítek megtalálnod őt, féltettelek, kétségbeestem, hogy a gonosz szellem örökre rabul ejti a lelket, mit tegyek, szerettelek, elindultam az Oltvány utcán a buszhoz, te meg az ellenkező irányba, gyalog végig a Beregszászi úti árokparton, a Barackos utcán föl a vilamos végállomásáig, pusztán azért, hogy ne kelljen velem tartanod.

És ezért kerestél meg hatvan év után ebben az irdatlan zimankóban?

Nem, te hívtál.

Én?

Tegnap, telefonon.

Összetévesztesz valakivel.

Megismerem a hangod.

Ez egy vicc, Kisangyal, idejössz pihés hasikával, kemény kis mellbimbókkal, mint aki öt perccel ezelőtt még a víkendház teraszán toporgott az elzárt ruháiért, majd gondolt egyet, dehogyan indul a buszmegállóhoz, inkább átlép két emberöltőt, közben meg minden gesztusból érzem, hogy egy kéjszomjas, tapasztalt szeretővel van dolgom, aki rendesen bejárta az érzéki felszabadulás kacskaringós útjait, nem azzal az infantilis, ijedős kislánnyal, aki egyfolytában a belülről rémképekkel hadakozik. Hát teljesen szenilis vagyok, azt hiszed? Hülyét csinálsz belőlem a hetvenhetedik születésnapomon? Mi ez a bújócska? Miféle csapda? Miféle női játszma?

Még hogy születésnap, inkább halálnap! Nem?

Mi?!

Megijedtél, ugye?

Mit művelsz? Felcsaptál a halál angyalának?

És ha tényleg?

Ne szórakozz velem, Kisangyal.

Én is ezt mondom.

Kezdek félni tőled.

Ne tőlem félj.

Hazudsz.

Tanulj meg végre imádkozni.

Én?

Különben elveszel.

Az a nyitja ennek a játzmának, Kisangyal, hogy soha nem voltál képes lemondani rólam. Végigábrándoztad a házasságodat, hitegetted magad, hogy mielőtt meghalsz, egyszer még szeretkezni fogunk. És most idejössz, rám akarod löcsölni az egész elfuserált életed terhét. Hogy én kívánjalak és én rettegek tőled. Addig nem tudsz meghalni, amíg nem fordul a kocka. Amíg nem roppanok össze a reménytelen szerelem súlya alatt. De már késő. Kihűlt bennem a vágy, elmúltam, nem foglalkozom ilyesmivel.

Istenről van szó, fogd már föl.

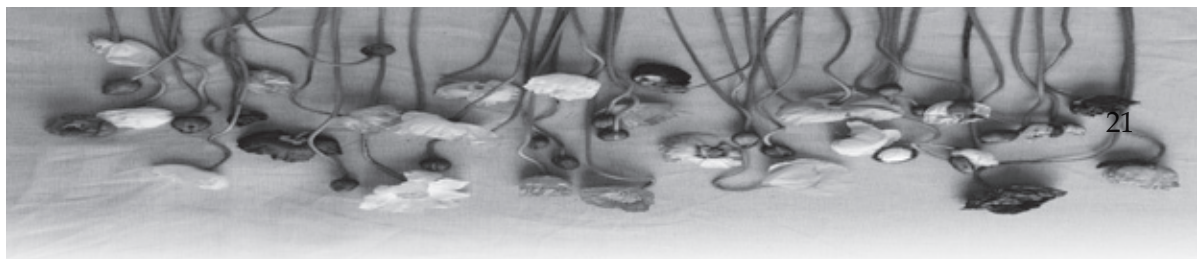
Az érdekel a legkevésbé.

Végképp megzakkantál, Andris-Bandis. És ha te érdeked őt? Épp te.

A jó kis házi istenedet épp én? Ezt magyaráztam az előbb. Képzelt bábuval akarsz matot adni nekem egy képzelt sakkjátzmában.

Te is csak képzelt lény vagy, azt tudod.

Akkor is! Úgy akarok meghalni, ahogy éltem.

Nem is éltél!
Csak most fogok, mi?
Isten a megmondhatója.
Aki nincs. Sehol. Te talán láttad? Találkoztál vele?
Ostoba. Isten akkor is létezik, ha nincs.
Ez jó.
Mit nevensz?
Azt hitted, attól vallásos leszek, hogy meg kell halni?
Azt.
Nagyszerű. Akkor hagyj békén.
Jó, elmegyek. Azért jobb lett volna, ha engedsz, legalább egy parányit... hogy meg-
érintsen az ő meghittsége.
A halál meghittsége? Na ne.
Nem értesz, sajnós.
De értlek. Szégyelld magad.

Másnap megszólal a mobilom, nézem a kijelzőt, Roland hív. Mit akar? Nem veszem fel.
Aztán mégis.

András, mit művelsz?!

He?

Mit szórakozol a csajommal!

Én a csajoddal? Ne viccelj már.

Maradj magadnak, jó? Maszturbálj egyedül, légy szíves, ne a más nőjével.

Megőrültél? Kisangyalról beszélsz?

Naná, róla.

Az én gyerekkori szerelmemről?

Gyerekkori, ugyan! Megöregedtél, András, vedd tudomásul. Nem tudsz már dugni.

Akkor is az én szerelmem.

Szép. Hát már egy évvel ezelőtt bemutattam neked. Meg Sárának.

Pont neki?

A nevelőanyám, nem?

Jó neked, hogy anyyi anyád van.

Ne játszd itt az atyai fensőbbiséget. Jobb, ha elhallgatsz. Mindent tudok. Elegem van.

Belőled is, őbelőle is. Beolvastam neki, vége. Köztünk mindennek vége. Hogy jutott eszed-
be, hogy megtedd?! Hát lefeküdtél vele.

Micsoda?

Elmondta.

Egy képzelt nő! Épp egy képzelt nő kell neked, aki ráadásul az apád gyerekkori szerelme...

A képzelt apám!

Te valóság apostola, te! Csupa képzelt lényvel vagy körülvéve.

Hát ez az!

Akkor sem adom neked. Kisangyalt nem adom.

Már késő.

Mi késő?

Megszédült, és lezuhant.

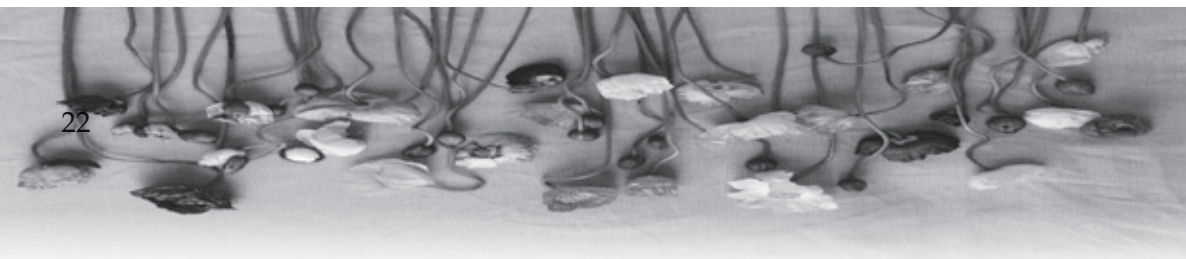
Mi?!

Kinn álltunk az erkélyen, jól megkapta a magáét. És lezuhant.

Megölted!

Meg.

Te állat.

Ülök a templomban, tizenegy éves korom óta nem tettem be ide a lábam. Amikor közöltem az anyámmal, hogy többé nem megyek vele, idegösszeomlást kapott, de aztán megszokta. Később a bátyóm is abbahagyta. Üres, hideg, fantáziátlan hodály, akár egy kicsomázott iskolai tornaterem. Amíg gyerek voltam, képes voltam a legérzékletlenebb oszlopcarnokot is benépesíteni. Történeteket találtam ki a szobrokról, megmozdultak, életre keltek. Már nincs több történetem, nincs több életem. Csak maga a nincs, az maradt meg. A képzelt nincs meg a valódi nincs. Egyáltalán mi a különbség? Hát egyik is, másik is pusztá semmi. Kisangyal sincs, isten sincs. De akkor mitől keservesebb az egyik, mint a másik? Ezt fejtsd meg, öreg. Talán mert Kisangyal az élete utolsó napján odajött hozzám, törődött velem, akart valamit? Vagy a képzelt élete végén? A képzelt halála előtt? Ugyan már. Ráadásul ahhoz, amit akart, egyáltalán nem fűlött a fogam. Ő mégis kibújt a bőréből, szenvedélyes szeretőnek adta ki magát, hogy lépre csaljon. Tehát csalt, a próféták mindig csálnak. Roland is csalt, amikor elcsábította őt, hogy végezzen vele. Nyilván nem volt képes elviselni, hogy Kisangyal épp a vetélytársával tesz csodát, aki ráadásul apjának tartja magát. Még ha afféle hamiskártyás módon véghez vitt csodáról volt is szó. Tudtad te jól, Kisangyal, hogy az a bódult létállapot, amitől tizenegy esztendőss fejjel megmámosodtam, egyszerűen a fiatalság gráciája, hát megfiatalítottál. Megtehetted, volt benned elég szuffa. Mint aki a végén csak rájött, mitől döglök a légy. Lám, hozzád beszélek, pedig nem hiszem, hogy halhatatlan lelked lenne, nekem sincs. Az Istenben sem hiszek, most mégis bejöttem ide a templomba, hogy beszéljek hozzá. Kérem tőle, mire volt jó, hogy Kisangyalt boldogtalanná tette. Miért nem azt súgta neki, hogy ne félj, merj élni, merj élvezni, szabadítsd fel magad. Előbb-utóbb úgyis mindenki megkóstolja a tiltott gyümölcsöt. Vagy a boldogtalannal könnyebb elbánni? Nem az öröm a lét csúcsa? Lehet, hogy ez csak az én filozófiám? És az ő filozófiája? Már mint az Istené, az jobb? Ő is csak képelt lény. Ráadásul nem szól, nem reagál, nem is hall. Kisangyal, ha csalt is, legalább szólt hozzám. Örülne vajon, ha látná, kihez beszélek, vagy még mindig attól tartana, hogy mindent elrontok? Ki tudja, talán látja is. Ha a képelt isten a képzelt nő minden viselt dolgát látja, úgy a képzelt nő is láthatja a képzelt isten dolgait, nem? Szép kis *circulus vitiosus*, minél többet töröm rajta a fejem, annál inkább belezavarodom.

A legjobb, ha megpróbálom felhívni Kisangyalt. Jó két évtizede már, hogy szegény anyámat temettük, ő is eljött, beszélünk pár szót, neki már akkor volt mobilja, megadta a számát, amit később minden telefonomba gondosan bemásoltam, de nem emlékszem, hogy valaha is hívtam volna. Most itt az üres templomban előhúzó a mobilt a zsebemből, és már hallok is a hangját. Ezek szerint él, megvan. Csodálkozok, hogy eszembe jutott, kérdem, hogy bírja magát, mondja, nehezen, kérdem, itt járt-e tegnap nálam, persze, emlékszik-e Rolandra, persze, tegnap elég cifra dolgok történtek velünk, hát azzal már bajban van, nagyon romlik a memóriája, minden kimegy a fejből. Kéri, írjam le neki, ami történt, mert érdekli. Letörölöm a port az íróasztalról, nekikészülök, írom. A születésnap, odakint a grandiózus hóvatta, csengetnek, még hogy nekem látogatóm lenne, kibotorkálok azért az előszobába, ajtót nyitok. Kisangyal, te vagy az! Én, én. ■ ■ ■

Pályi András (1942, Budapest): író, műfordító. Életmű-sorozata a Kalligramnál jelent meg. *Gyász és gyönyör* című novelláskötete a kiadónál jelenik meg a könyvnyomtatásban.